

Iarna... pe ulițe

Mini-jurnal de vacanță

Cornelia Mateiță

A trecut decembrie ca un vis, cu agitația sărbătorilor și cu goana după daruri pentru cei dragi, a venit noul an cu zile liniștite și senine, a trecut și februarie, dar iarna, așa cum o știm cu toții, refuză să își facă apariția. Noi așteptam cu nerăbdare să vedem un „strop” de fulg... Nu a fost să fie, așa că ne-am hotărât să plecăm în căutarea zăpezii!

Și iată că, într-o dimineață de vineri, un grup de 18 tineri de vârsta a... treia a purces la drum spre un colț de rai, găsit de ei încă din vară, la Lunca Ilvei, pe Via Transilvanica. Mergând pe „Drumul care unește” spiritul împăratului Traian prin vestigiile podului lui Apolodor din Damasc, de la Drobeta-Turnu Severin, cu sufletul lui Ștefan cel Mare și Sfânt aflat la Mănăstirea Putna, prietenii noștri au aflat „inima” acestuia în Pasul Tihuța, comuna Pietra Fântânele, la Tășuleasa Social, asociație fondată de frații Ușeriu. Acolo ne-am propus să ajungem și acum, în iarnă!

Cum din Galați până la destinație este cale lungă, fiecare a ales să își petreacă timpul cum a crezut de cuviință: unii au citit, alții au jucat cărți, unii au moțăit, iar doamnele au croșetat sau au cusut mărtișoare pentru a fi dăruite la 1 martie doamnelor și domnișoarelor întâlnite pe stradă, în diferite instituții sau la C. A. R. Pensionari.

Bătrânul balaur gâfâind de efort a înghițit cu repeziciune șarpele de fier întins în calea lui și, spre mirarea noastră, am ajuns la Poiana Ilvei fără întârziere. O adevărată performanță pentru CFR-ul lui Marine! Coborâm în gara mică, situată într-o clădire mare, ceea ce ne face să credem că aici a fost, altădată, un punct CFR important și înaintăm în șir indian spre nenea Avram, care ne aștepta cu un

microbuz pentru a ne duce bagajele la pensiune. De ce în șir indian? Pentru că aveam la dispoziție doar o potecă îngustă, tăiată în zăpada până peste genunchi! Parcă eram în altă lume... În cei peste patru kilometri făcuți pe jos până la pensiunea lui nenea Avram am reușit să ne dezmoțim, făcând fotografii și bulgărindu-ne cu zăpadă. Nici nu știm când am ajuns, veseli și îmbujorați de ger. Cina mult așteptată a fost încropită cu cele aduse de acasă, fiecare contribuind cu câte ceva, dar reginele mesei au fost sarmalele de post și cu carne, precum și zacusca dăruite de colega noastră, Tincuța, și jumările cu ceapă dăruite de Norica, ambele prietene care nu au putut fi împreună cu noi.

Mulțumim!

După odihna bine-meritată, sâmbătă dimineața am plecat în recunoaștere, preț de 7-8 kilometri, apoi ne-am întors să luăm parte la pârlirea porcului, pentru că nu am vrut să fim martori și la tăierea lui... Buun șorici, bună țuica fiartă, frumos om de zăpadă!

Ziua următoare, duminică, a fost ziua întâlnirii cu Alin Ușeriu și Tășuleasa Social. Am plecat încărcăți în două sănii pentru cărat bușteni, „adaptate” transportului uman: ședeam pe scânduri acoperite cu pături, picioarele le țineam în fânul destinat hranei cailor, iar de ținut, ne țineam de păturile pe care stăteau cei din fața noastră. Din când în când, coboram și mergeam pe lângă cai, pentru a ne dezmorți și pentru a ne dezgheța, așa că până la destinație am făcut mai bine de trei ore. Priveliștea care ni s-a dezvăluit în fața ochilor a compensat toate neajunsurile călătoriei: de jur împrejur culmile munților coplesite de plapuma de omăt scânteiau în soare, iar reprezentanții complexului social ne-au primit cu prietenie și cu câte o cutie cu turtă dulce, parcă din povestea lui Andersen, „Hansel și Gretel”. Ne-am bucurat să putem

cumpăra obiecte specifice pentru Via Transilvanica, precum și cartea lui Tibi Ușeriu, „27 de pași”. Merită citită, pentru a vedea cum se poate transforma un om! Ne-am despărțit de vechii noștri prieteni cu promisiunea că ne vom întâlni la Alba Iulia, în vară, pentru a participa la sărbătorirea finalizării „drumului care unește” și pentru a identifica borna finanțată de grupul DDV3, însemnată cu sigla proprie, melcul.

Ziua de luni am petrecut-o la Vatra Dornei, unde ne-am plimbat prin parcul din care lipseau veverițele, ascunse în scorburi de frigul de afară, am vizitat catedrala impunătoare și am degustat minunatele clătite, înfuriații papanăși și rafinatele pere în sos de vin... La întoarcere, am ajuns cu un tren regio compus dintr-un singur vagon care ne-a debarcat în halta Silhoasa. Acolo, surpriză: nu era nici o cărare prin zăpada până la genunchi, așa că, în răsul general, ne-am chinuit, la propriu, să înțotăm prin zăpadă, apoi să coborâm o pantă abruptă, fiecare cum a putut!

Miercuri a fost ziua în care ne-am întâlnit cu istoria: am vizitat Năsăudul, am bătut cu pașii Prislopul lui Rebreanu, am ascultat un muzeograf de excepție, legat afectiv de scriitor, de oamenii și de locurile năsăudene, am vizitat biserica și mormântul lui Ion și Rodovica, modelele reale din romanul Ion... Am văzut și Hordoul lui Coșbuc, casa în care mama își aștepta feciorul... și George nu mai vine...

A fost minunat, am cumpărat cărți, alte amintiri, o colegă a cumpărat chiar un costum popular autentic din zonă!, iar seara am petrecut împreună, sărbătorind-o pe Elena, care a împlinit o vârstă de invidiat, pentru unii....Tortul și totul a fost excelent! La mulți ani!

Și, cum călătorului îi șade bine cu drumul, joi am pornit spre casă, cu promisiunea de a reveni la pensiunea Casa Rustică, unde nenea Avram și tanti Viorica ne-au făcut să ne simțim mai bine ca acasă!

